

stupnými, nýbrž opatření a rozdělení jich ponechali malomocným institucím státním. Ostatně neshlí přehlédnouti též, že běží o pouhých 35, resp. jen 16 vagonů obilnin, jež byly vyvezeny za dobu více než dvouletou, oproti všem obilninám, státnímu hospodaření podléhajícím, kteréž — jak lze ze statistiky i zkušenosti obecně známým vzíti — v samotném okrese roudnicko-libochovickém ročně zajisté daleko více než 1000 vagonů obnášely, že tedy šlo o množství poměrně na váhu příliš nepadající. Že obžalovaní učinili zásoby, státní disposici odňaté, strádajícím vrstvám obyvatelstva přístupnými za ceny často přemrštěné a že opatřili si je pletichami, to nalézá výrazu svého ve výrocih soudu, pokud je uznal vinnými předražováním a pletichami ve smyslu § 23, č. 4 cís. nař., ale nelze uznati správným názor soudu nalézacího, že by tím byli obžalovaní za daných okolností zájmy veřejné zvláště těžce ohrozili, neboť — třebas snad odnětím prokázaného množství mlýnských výrobků z volného nakládání státem bylo úplně stejnoměrné zásobování všeho obyvatelstva porušeno — nemohlo přece za vyličených poměrů odňaté množství míti na celkový stav státního disposičního práva tak velikého významu a rozhodujícího vlivu, zvláště když dodány byly obilniny ty, byť i jen jednostranně, téměř vesměs do okresů zle postavených, kam jich státní správa opatřiti nedovedla, ale kde jich k utišení hladu a případných bouří bylo naléhavě zapotřebí. Není tedy zde již objektivně dán znak skutkové povahy »obzvláště těžkého ohrožení veřejných zájmů.« Ale kromě toho bylo by třeba, by obžalovaným i vzhledem k tomuto znaku skutkové podstaty dokázán byl zlý úmysl, ke každému zločinu vyžadovaný. Tento zlý úmysl záležel by ovšem jen ve vědomí obžalovaných, že činem svým zájmy veřejné zvláště těžce ohrožují, avšak toho zjištěné okolnosti nikterak nedokazují, neboť nemůže býti sporu o tom, že prvním a hlavním zájmem veřejným bylo za tehdejších poměrů, by beznadějně válce nebyly přinášeny za oběť vedle životů vojáků i životy tisíců obyvatel v zázemí, by nenastal rozvrat a anarchie v celých oblastech naší země. To vše ale bylo za těch dob na obzoru a tu mohli se obžalovaní snad docela i domnívati, že — třebas pletichařili a z poměrů válečných nesvědomitě těžili — přece jen zájmům státu i své užší vlasti slouží v době, kdy úřady a instituce k tomu povolané složily nebo složiti musily ruce v klín, nemohouce opatřiti obyvatelstvu výživy. I když si tedy obžalovaní vědomi byli svého ocného zasáhnutí v působnost orgánů státních a v jejich dispoice, není ještě nijak na snadě třeba i jen domněnka, že si byli vědomi těžkého ohrožení veřejných zájmů; byloť přece obecně známo, že veškerá činnost orgánů a institucí zásobovacích na všech stranách selhávala a na místě jejím všude nastupovalo zásobování cestou soukromou.

Čís. 154.

Amnestovaný trestný čin nemůže kvalifikovati další trestný čin jako přečin dle § 20 č. 2 a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, Kr I 68/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného Václava D., do rozsudku lichevního sou-

du u sborového soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc lichevnímu soudu při okresním soudě v Sobotce, by ji znovu projednal a rozhodl mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, uplatňující mimo jiné zmateční důvody též důvod č. 10 § 281 tr. ř., jest odpodstatněna. Obžalovaný byl okresním soudem v Sobotce rozsudkem ze dne 26. května 1919 odsouzen pro přestupek předražování dle § 20 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. a rozsudek ten byl výrokem odvolacího soudu v Mladé Boleslavi ze dne 17. července 1919 co do viny potvrzen, avšak co do trestu zmírněn. Rozhodnutím okresního soudu v Sobotce ze dne 23. února 1920 bylo pak uznáno, že trest ten jest bezúčinným, poněvadž obžalovanému byla po rozumu zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n. přiznána betrestnost. Rozsudek v odpor vzatý má za to, že obžalovanému byl trest prominut z důvodu toho, že čin trestný byl spáchán před převratem roku 1918 a že okolnost ta nepadá na váhu, ježto se vyžaduje jen odsouzení pro předražování nikoliv také v ý k o n u trestu, má-li se obžalovanému k témuž trestnímu činu se navrátišímu vytýkati přečin. Ná-zoru toho však nelze sdíleti, poněvadž obžalovanému, jenž nabyl ohledně přestupku z roku 1918 beztrestnosti podle § 13 zákona ze dne 28. května 1919, č. 299 sb. z. a n., vina vůbec s veškerými právními následky byla smazána, takže onen čin vůbec odpadl. Vzhledem k tomu a poněvadž ani dle obžaloby, ani dle výpočtu v rozsudku obsaženého neoprávněný zisk obžalovaného buď docílený anebo jehožto docílení chtěl, nečinil 2000 K, jde v přítomném případě o přestupek.

Čís. 155.

Beztrestnost dle § 2 lit. g) tr. z. vztahuje se i na případy, ve kterých sice objektivně nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale pachatel z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že podmínky ty zde jsou.

(Rozh. ze dne 10. března 1920, Kr I 501/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného Jana F. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. srpna 1919, jímž byl uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle dle §§ 152, 155 lit. b) tr. z., zrušil rozsudek v odpor vzatý a vrátil vše témuž soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Soud nalézací sice nabyl přesvědčení, že nelze v tomto případě mluvíti o sebeobraně, poněvadž Jan P., hodiv kamenem, ničeho více